

Guerra al Golf

Els actors en lluita, les possibilitats de triomf i els interessos en joc fan difícil preveure la solució al conflicte del Golf Pèrsic.

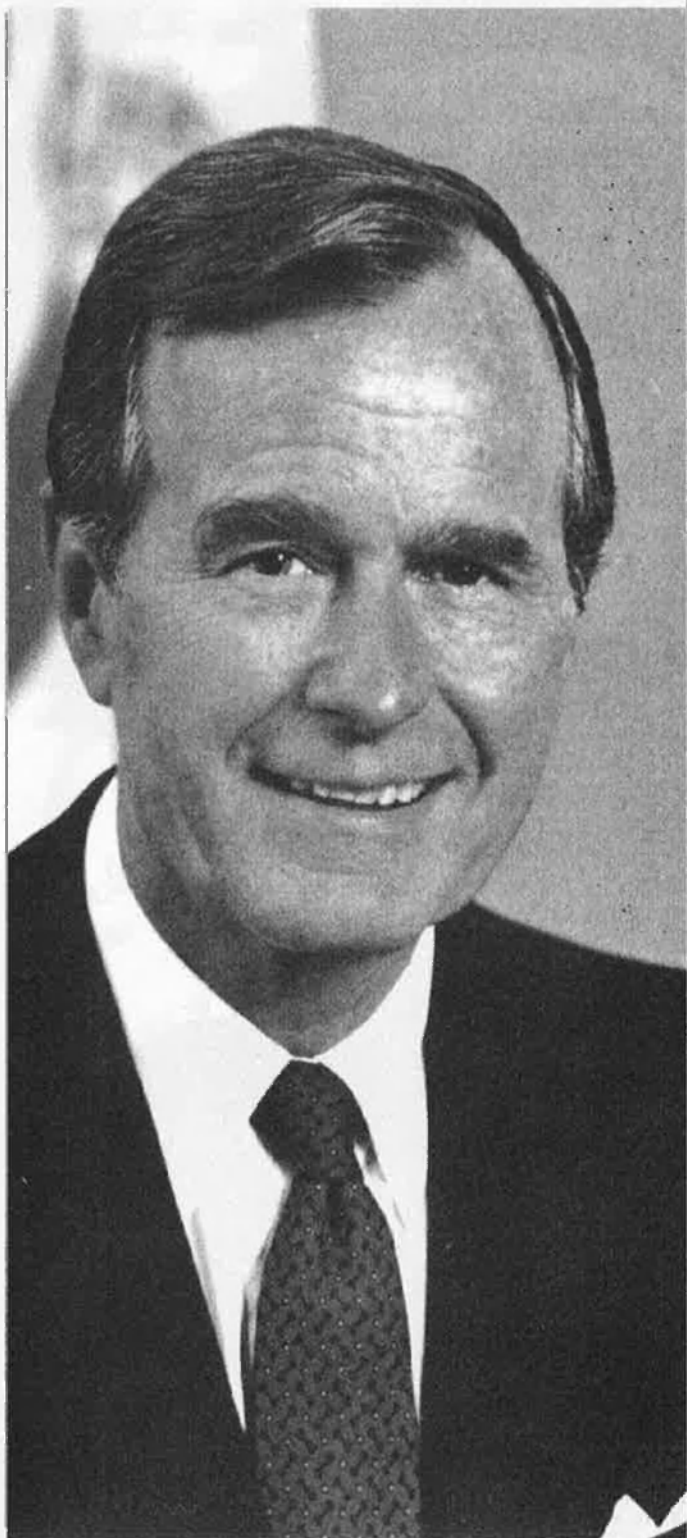
L'alarma sonà a les sis del matí. Sirenes i xiulets, tal i com era normal, avisaren de l'atac. El xiulet —tres tons molt aguts— indicava l'obligatorietat de col·locar-se el vestit antiguerres química, un pesat farcell que fa impossible moure's ràpidament i que provoca suor per tot el cos. Els iraquians havien calculat al mil·límetre l'ofensiva. Aquell matí el vent bufava del nord-oest, la posició ideal perquè les armes químiques no es tornaren cap a qui les llençava. Era cert que havien après dels seus desastres anteriors. El 1988 un atac massiu contra la ciutat kurda de Halabja només matà 200 dels 45.000 habitants. Els homes de Hussein no calcularen d'on bufava l'aire i els gasos es van perdre entre les seues files abans d'arribar als objectius.

La maniobra iraquiana era l'esperada. Soldats i centenars de carros de combat es desplegaron al sud de la frontera amb Aràbia i començaren a marxar sobre els camps petrolífers de la costa en direcció a Al Jubail. 200 milles de conquesta militar anaven a fer de Hussein l'amo del 45 per cent de les reserves mundials de petroli.

La resposta multinacional va ser ràpida. Mentre les brigades mecanitzades saudites miraven d'oposar-se a l'avanç per terra, avions i helicòpters americans, procedents de la base de Dhahran, atacaven des de l'aire les columnes iraquianes. El gran perill era no poder preservar els aparells de la contaminació química. Descontaminar

els avions podia destrossar-ne els components electrònics. El vol i l'atac, doncs, havia de ser fred i ràpid. Els B-52 i els bombarders de la Navy, mentrestant, bombardejaven la rereguarda iraquiana. Els superbombarders, procedents de l'illa de Diego García, es feien càrrec de l'àrea sud-est del país: la base naval d'Umm Qasr, Bàsora, el complex petroquímic de Zubayr i la base aèria de Shu Aiba. Els principals centres de producció d'armes químiques (unes 10 instal·lacions, la majoria situades prop de Bagdad) eren l'objectiu dels caces F-15 envolats de la base del rei Faisal i de la ciutat militar del rei Khalid. Des de Turquia els bombarders invisibles buscaven els objectius més seleccionats, les centrals de recerca nuclear de Mosul i Osirak (aquesta darrera, destruïda el 1981 pels israelians), les refineries de petroli i les bases dels míssils Al-Abbas, capacitats per arribar, des de territori iraquità, fins a Riad, Jerusalem o Teheran. En poques hores l'intercanvi bèl·lic era total. A migdia Israel anuncià que se sumava a l'atac contra Bagdad. Immediatament la direcció de l'*Intifada* emeté una ordre perquè els palestins atacaren amb tots els mitjans al seu abast els objectius jueus. En algunes ciutats de Gaza començaren a aparèixer armes automàtiques guardades durant anys en amagatalls al camp. Sudan i Líbia anunciaren sobtadament el seu suport a Hussein. Egipte decretà l'estat de guerra en tot el seu territori..."

¿Per què no? Aquest podria

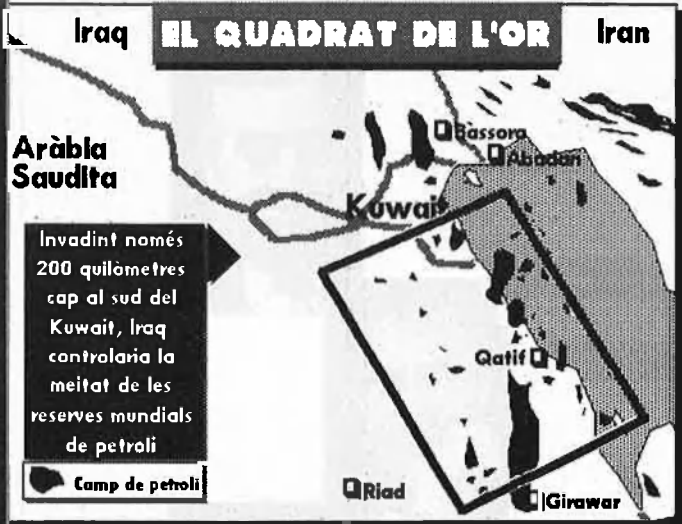
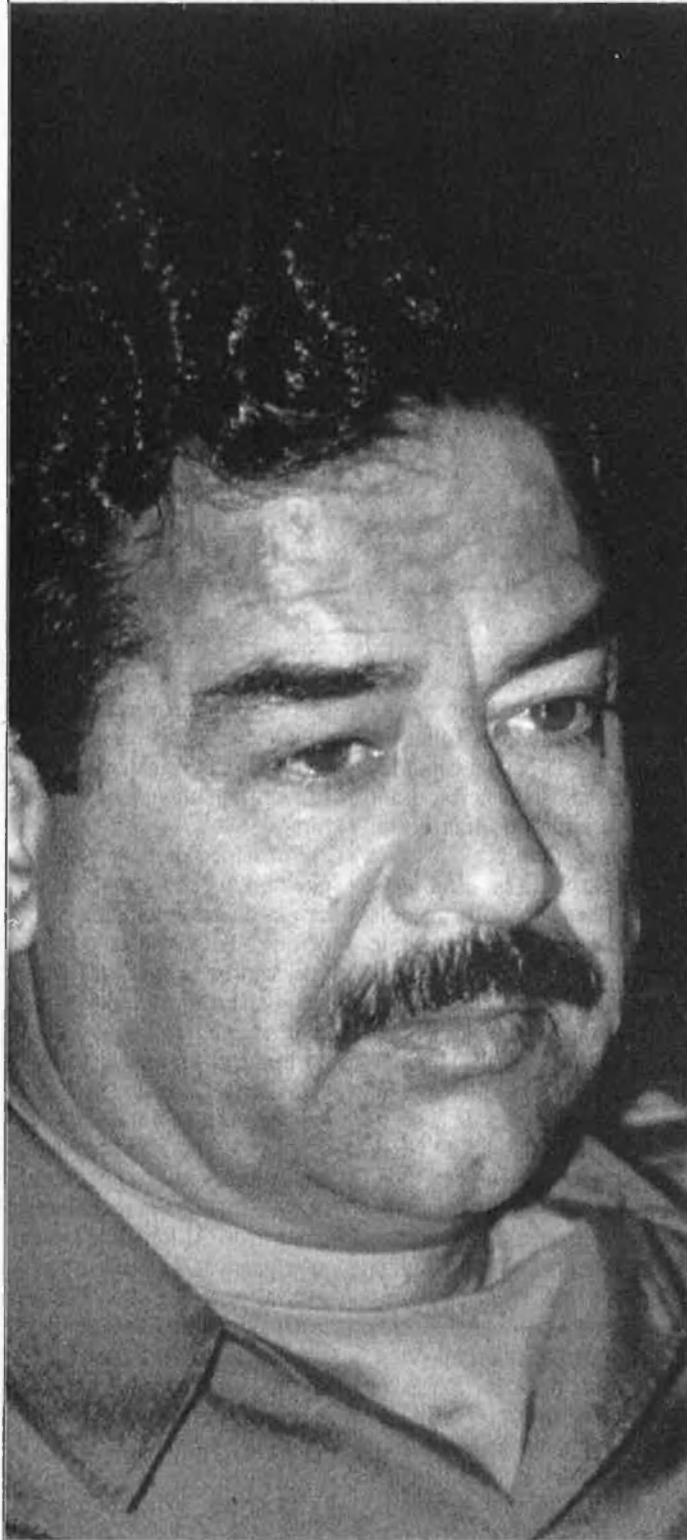
ser el relat bastant aproximat d'una possible guerra al Golf Pèrsic. El que passés després d'aquestes primeres accions ja és impossible de preveure. Sobre el paper els iraquians són superiors en terra. Un milió de soldats fortament armats i entrenats en vuit anys duríssims de guerra són d'en-

trada un enemic terrible. Encara que podria ser que quedaren empantanats en els primers quilòmetres de terreny saudita. En aquest sentit l'experiència de la guerra irano-iraquí pesa. Les forces iraquianes van desencadenar l'ofensiva, convençuts de la feblesa de l'Iran revoluciona-

ri. Però en vuit anys només aconseguiren conquistar una ciutat important, Khorramshahr, en els primers dies de setembre del 1980. Després, tot el territori entre Maydan i Abadan, a ambdós costats de la frontera, es veié subjecte a un inútil estira-i-arroña. Un milió de soldats no van ser

bé provoca desperfectes grans en la sensible maquinària electrònica dels avions. Si els avions quedaren contaminats, les coses es complicarien de manera extraordinària. I caldria fer recurs a armes de represa massiva.

Els Estats Units dubten sobre la possibilitat d'usar els

suficients contra la república islàmica. ¿Ho seran ara?

Depèn dels seus objectius i de les forces que s'hi oposen. Res fa pensar que l'Iraq busque alguna cosa més que mantenir sota el seu control Kuwait. Però si vol alguna cosa, són els immensament rics pous de petroli de la costa saudita. L'exèrcit de Saddam només necessitaria avançar tres-cents quilòmetres cap al sud. En aquella franja de terreny pot posar 25 soldats per cada metre quadrat de terreny. Fins a Girawar els únics obstacles serien les forces multinacionals, sobretot saudites i americanes.

I aquest és el segon interrogant. ¿Què poden fer aquests exèrcits, aquesta tropa multinacional? El nombre de carros de combat disponibles és mínim: 550 saudites i uns 300 americans, contra 5.500 iraquians. L'opció seria atacar les columnes de blindats dels avions però aleshores hi ha el pànic a l'arma química. Aquesta no només afecta els homes de a peu sinó que tam-

seus arsenals químics en resposta a un atac iraquí amb aquestes mateixes armes. La posició oficial del Pentàgon, fins ara, ha estat la de dir que no s'usaran però que es desencadenaria un atac aeri contra les instal·lacions químiques iraquianes. Però allí hi ha ostatges occidentals empresonats per Hussein. A Samarah, a Salman Park, a Hilla, a Zubayr, centenars de ciutadans de la Comunitat Europea i dels Estats Units fan d'escut contra un atac d'aquesta mena. Si es renuncia a això, però, el camí encara és més difícil.

En aquest mateix número d'EL TEMPS hi ha un reportatge sobre l'actuació dels magnífics *marines* en diversos conflictes recents. És una incògnita el que puga passar en aquesta guerra. Tindran greus problemes perquè no van prou preparats per a la guerra química (porten antidòts contra el gas nerviós, però no contra el gas mostassa i l'efectivitat dels vestits es considera del 50 per cent. Si

V Dotat amb **100.000** ptes. **Premi de Periodisme**
EL TEMPS

Néstor Luján

Alfons Cervera

Pilar Rahola

Oriol Castanys

El setmanari EL TEMPS convoca la 5a edició del Premi de Periodisme EL TEMPS, per articles o reportatges inèdits, de temàtica lliure, incloent-hi la investigació periodística.

Aquests articles hauran de constar d'un mínim de sis folis, grandària holandès, escrits a doble espai i no podran excedir dels deu.

El jurat estarà format per:

Néstor Luján, Alfons Cervera, Pilar Rahola i Oriol Castanys, director d'EL TEMPS, que hi tindrà veu però no vot.

El lliurament d'originals s'haurà de fer abans del 24 de setembre, a la redacció de València. Av. Baró de Càrcer, 40-13a. 46001 València.

L'acte de lliurament dels premis coincidirà amb el dels XIX Premis Octubre.

Marines EUA.

es veuen acorralats poden optar per retirar-se (com es van retirar fa anys del Líban) o per portar la batalla cap a les últimes conseqüències, usant l'única arma que Iraq no té: la bomba atòmica.

Aquest ús ja ha estat estudiat. Bard O'Neill, un dels caps del Col·legi Nacional de Guerra dels Estats Units, declarava la setmana passada a la revista *US News & World Report* que "nosaltres podríem travessar la ratlla que no hem traspasat des de la segona guerra mundial". O'Neill, però, matisava que "cal pensar-s'ho dues vegades i bé abans d'usar unes armes tan contundents". Que se sàpiga segur, l'*USS Wisconsin*, que navegava la setmana passada encara pel Mediterrani oriental, camí del Mar Roig, va equipat amb míssils de creuer, amb capacitat nuclear. I a Washington no es descarta que alguns submarins també

de capacitat nuclear ja estiguem en posició de tir a l'Índic. Serien els encarregats de llançar els Tomahawks que fins ara apuntaven a Líbia i Síria.

Tot depèn de com vaja la guerra. L'ús de l'arma atòmica ara no presenta cap perill perquè l'URSS no respondrà i per tant no hi haurà represàlies massives. ¿Serà aquest el conflicte en què veurem reaparèixer el terrorífic fong? Cal confiar que no, però no cal fer-se il·lusions. Ningú desplega un nombre tan enorme de forces militars per a retirar-se discretament passats uns mesos. Al Pèrsic, s'hi juga a guanyar. I potser a guanyar al preu que siga. Potser les insinuacions americanes no passaran de ser armes psicològiques contra un enemic acorralat. Potser no. Tindrem temps de veure-ho.

Vicent Partal